

Quaestio medica : An diaphoretica lethargo. / Proposita à R. D. Antonio Magnol ... ; Augustinus Moreau.

Contributors

Magnol, Antoine, 1676-1759.
Moreau, August, active 1710.
Ecole de médecine de Montpellier.

Publication/Creation

Monspeliï : Apud Honoratum Pech, Universitatis, Cleri, & Urbis typographum, M.DCC.X.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/cw5jjpd7>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

SALUBERRIMÆ
 MONSPELIENSIVM MEDICORVM
 ACADEMIÆ
 BENEDESE MERITISSIMÆ
 SIBIQUE IN ÆTERNVM COLENDÆ
 GRATITVDINIS ERGO
 D. D. C.

HOC PRIMVM DOCTRINÆ MEDICÆ
 SPECIMEN.

*AUGVSTINVS MOREAV ex Anglâ apud
 Pictones, Artium Liberalium Magister.*

MONSPELII,
 Apud HONORATVM PECH Regis, Universitatis, Cleri
 & Urbis Typographum.

M. DCC. X.

SALUBERRIMA

CONSPICUUM MEDICINARUM

ACADEMIA

GENE DE SEPTENTRIONIS

IN ANNO DOMINI

GRATISSIME

D. D. C.

OPUSCULUM DOCTRINAE MEDICAE
SPECIMEN

AVGVSTVS AVGVSTVS
AVGVSTVS AVGVSTVS

MONASTII

et Honoratum Rectoris Universitatis, Cui

in Ubiis Typographum.

M. D. C. X.

QUÆSTIO MEDICA

An Diaphoretica Lethargo.

Proposita à R. D. ANTONIO MAGNOL
Professore Regio Dignissimo.

Pro primâ Apollinari Laureâ Consequendâ.

LETHARGUS est affectus Comatosus, febre lentâ, & oblivione magnâ stipatus, à quo ægri vel spontè, vel vehementi objecti sensibilis impressione excitati, membra retrahunt, oculos aperiunt, interrogati respondent, & denuò in somnum relabuntur.

Lethargus distinguitur in primarium, qui sine ullo alio præcedente morbo invadit; & secundarium, qui alteri supervenit. Est quoque vel legitimus, de quo dictum est in definitione, vel spurius, qui somnus est apparens cum inexpugnabili vigilandi necessitate & delirio, diciturque Typhomania seu Coma vigil. Hic agimus dumtaxat de legitimo.

Causa Comatosi illius affectûs est spirituum in cerebro penuria, & inertia, fibrarum ejusdem, sicut & organorum externorum mollities, & flacciditas. Hinc sensuum externorum actus, in quorum inducijs consistit somnus, obscure tantum elici possunt; nec mirum, cum pauci effectique spiritus versùs suos fontes repulsi nequeant, ut patet, flaccidas vibrare fibras cerebri, & sic concitare in animâ vividas perceptiones juxta leges à sapientissimo Opifice sancitas.

Penuria verò spirituosæ laticis in sopore Lethargico tribuenda est parciori ipsius in sanguine genesi, compressioni glandularum substantiæ corticalis ac vasorum excretoriorum, vel obstructioni vasculorum hujusmodi & glandularum; eaque aut omnibus allatis causis simul conspirantibus, aut nonnullis dumtaxat conferentibus symbolum.

Parcius generantur spiritus ob massæ sanguinæ deliquium, vel ob crassam & lymphaticam ejusdem diathesim spiritibus affatim gignendis ineptam. Massa sanguinea patitur deliquium ob salium acrimoniam, & fermentationis luctam, quibus carminantur & discerpuntur sulphura, è quorum ergastulis particulæ aquosæ expeditæ salia dissolvunt, & quamdam fluxilitatem terrenis atomis conciliant; nec est quod causam diathesis sanguinis hinc expromamus.

Comprimuntur acini glandulosi & ductus excretorii, vel illuvie serosâ quæ stagnante cruore profluit, vel sanguine limoso & aquoso in cerebri vasis retento, grumis ipsius circulo obicem ponentibus, vel eodem sanguine eadem vasa segnius peragrans; sive id procedat à proprio ipsius vitio, sive à præternaturali illius visceris mollitie, sive tandem à tumoribus œdematosis, aliisve id genus, quorum plura vel pauciora concurrere possunt. Obstruuntur verò glandulæ & vasa excretoria à materie lymphaticâ unâ cum spiritibus in eorum cavitates irrepente, & in illis propter crassitiem & visciditatem moram trahente.

Inertia spirituum oritur ex sero ipsis uberius permixto; serum autem unâ cum spiritibus per ipsorum incernicula traducitur, vel à sanguine concrecente per spongiosæ cerebri mæandros ipsis suggeritur. Ex vitio spirituum & sanguinis facile est deducere mollitiem & flacciditatem fibrarum cerebri & organorum externorum.

Autopsiâ deprehensum est in pluribus Lethargicis, vasa cerebri sanguifera præter naturæ modum fuisse distenta, substantiam corticalem diluvio seroso inundatam & piam menyngem ab eâ divulsam. Ad hæc, non rarò Hydrocephalus in Lethargum migrat, eoque sæpe corripiuntur phlegmatico temperamento præditi, & senes in quibus serum redundat, in veterum procliviores sunt.

Lethargicorum febris referenda est in salia magnitudine, figurâ, & pororum amplitudine disparia; eaque lenta est quòd febrile fermentum vehementem febrem inducere non possit sanguini spisso, & pituitoso, aut colliquato, in quo salia heterogenea ut pote sero resoluta, minoris sunt molis, & aliunde intricata nimis, quàm ut valde intensum fermentationis motum ipsi indere queant. Pulsus est parvus, quòd flui-

dum cordis motivum minoris energiae, ac minori copiâ suppeditatur; proindeque impar illud est cordis contractionibus in totum perficiendis; vel etiam quòd aquoso latice dilutum tantæ sit tenuitatis, ut citò in cellulis machinulae illius principis colligatur, & prius dissipetur quàm contractiones perficiat; ideoque singulis contractionibus, exigua sanguinis quantitas è sinistro cordis thalamo expellitur in Aortam. Si rationibus jam adductis addamus, cor virtute suâ elasticâ parvo temporis intervallo parva percurrendo spatia, ad pristinam suam dilatationem se restituere, frequentioris pulsûs causam assequemur.

Propter spirituum animalium penuriam ac inertiam, nec non villorum reminiscentiæ interservientium mollitiem oblitterantur vestigia rerum quæ tempore paroxysmi animo obversantur; si tanta fuerit eorumdem villorum concidentia & flacciditas, ut prorsus inhabiles evadant ad repetendos consuetos tremores. Hinc patriæ, patentum, necessariorum, imò & proprii nominis, rerumque omnium oblivio; hæc autem in variis pro gravitate causarum, major aut minor, diuturnior aut brevior.

Expergiscuntur ægri, membra retrahunt, oculos aperiunt, interrogati respondent; quia nec spirituum generatio prorsus impeditur, nec natura eorum planè pervertitur, nec secretio omninò prohibetur, nec quid refluxui aut influxui penitus obstat, nec demùm villi omnimodè subsident; urgente tamen causâ somni, in illum denuò relabuntur.

Adjungunt Lethargo delirium Authores, paucis exceptis; sed obli-viosi sunt Lethargici, non deliri; nec possunt propter oblivionem co-hætere ipsorum responsa. In delirio nimis tenduntur fibræ cerebri, & actiores idè sunt ipsarum vibrationes; in Lethargo ità sunt flaccidæ, ut diù non possint intentam reddere animam.

Rariùs ac debiliùs respirant ægri, longiori enim tempore opus est, ut sufficiens spirituum copia in musculos thoracis elevatores ad eorum contractionem perficiendam derivetur; paucique ac inertes, quibus illi irradiantur muscoli, debiliores tantùm nifus edere valent.

Relaxatâ pulmonum substantiâ, cum humorum & spirituum vitio, tum horum penuriâ, sanguis per labyrintheam ejus compagem tardiùs fluens, uberiùsque accumulatus, distentis vasis tubulos nerveos distrahit, spiritusque ad scaturiginem repellit; undè qui hospitantur in cerebro, uberiori copiâ influunt in musculos respiratori dicatos, & maxillæ diductioni prospicientes. Hinc genuinam oscitationis expositionem depromimus. Diductam verò inter oscitandum maxillam

interdum adducere obliviscuntur ægri; vel spirituum penus ad illam adducendam non suppetit.

Petitio matulæ necessaria est, non delira; sique eâ acceptâ non mirgant Lethargici, hoc oblivioni tribuendum, aut cessanti stimulo. Tùm si exciderit matula è manibus ægri, aut vires in eo imbecilliores argue, aut oblivionem.

In supino situ facilè decumbunt, in quovis autem alio difficulter, quandoquidem vires quibus carent, aliquantulo majores ad sustinendam ex parte corporis molem requiruntur.

Saliva affatim, glandulis salivalibus flaccescentibus, profluit; ex dictis Lethargicorum inhabilitatem ad morum colligere est.

Fermentum gastricum ubertim per relaxata cola effusum salinis quibus saturatum est spiculis, stomachum lacessit ad motum peristalticum. Hinc alvi profluvium, continuato illo motu per totam intestinorum longitudinem, non reluctante ani sphinctere.

Glandulæ miliaris cuticulæ substratæ, amisso elatere ac tensione, fluidorum appulsui cedunt; quamobrem gelidus emanat sudor, præsertim in extremis, utpote remotioribus à vivifici caloris officinis.

Intercepto sanguinis per cerebrum cursu, is majori copiâ appellit ad faciem & oculos, in quibus retardato ipsius motu ob ejusdem motam in pulmonibus, fit tumor congenet sanguinis crassi, favente horizontali situ.

Tussis si quæ sit in Lethargo, causam adscribimus sero salso, quod à sanguine trachæ, & pulmonum oras segniùs perlustrante depluit, interiorum eorum membranam irritat, refluxum promovet, & influxum in musculos respirationis determinat.

Pro diversâ sanguinis diathesi, urinæ turbidæ vel limpidæ excernuntur; sanguine inspissato, serum dumtaxat limpidum effluit; dissoluto, salinæ, sulphuræ, & terrenæ partes lotio admiscuntur. Alia si quæ sint symptomata, facilè ex præmissis deducuntur.

Jam ad causas remotas progrediamur; in earum albo reponantur quæcumque majori seri proventui coarcervando apta; hæc sunt, urinæ & perspirationis suppressio, febres putridæ, malignæ & colliquativæ, liquorum ardentium compotatio, cibi frigidi & humidi, aër Austrinus & vaporibus refertus, ætas senilis, temperamentum pituitosum, vita sedentaria, immoderatus Narcoticorum usus, exercitia vehementia, graviora animi pathemata &c.

Diagnosis. Lethargus per affectum Comatosum convenit cum Apo-

plexiâ, Caro, & Comate somnolento, à quibus per alias definitio-
nis particulas discrepat; in Lethargo Caro & Comate excitantur ægri,
membra retrahunt, non item in Apoplexiâ; Lethargici & Comato-
si interrogati respondent, non Carotici; in Lethargo adsunt febris &
oblivio, à quibus alii affectus quos cum illo contulimus, sunt immu-
nes. Ex temperamento, ætate, vivendi ratione, & prægressis, dis-
cernitur an accusanda sit sanguinis concretio, an dissolutio.

Prognosis. Unanimi medicorum omnium consensu, Lethargus
multum portendit periculi; nec mirum, cum spiritus vitæ ministri,
vel in sanguine non generentur, vel generati ad animæ solium non
admittantur, vel admissi lethæis undis immergantur; respiratio, sine
quâ vita consistere non potest, summoperè periclitetur; maximus
fit æconomix animalis à naturali statu recessus; immineat Apo-
plexia, aliique morbi gravissimi. Audiamus divinum senem in Apho-
rismis; *Lethargo affecti intra septem dies pereunt, quos si evaserint sani
sunt.* Ratio est, quia per id tempus morbus vim summam exerit,
cui si natura non succubuerit, à languescente hoste palmam refert.
Copiosa sputorum & mucis nasalium excretio, bonum omen; etenim
materiæ morbificæ fit evacuatio. Parotides etiam intumescentes
earumque suppuratio aut empyema, salutaria; quippe sanguinis
fæces exonerant. Phrenitis salutis spem affert; aucto enim motu
& calore succutiuntur villi, serum illos relaxans dissipatur, un-
de ad suum tonum restituntur. Urinæ tenues, malæ; quia ma-
jorem æquò sanguinis concretionem designant, unde tumores
producuntur in cerebro, cujus substantia est valdè mollis, & vasâ mi-
nùs firma. Nec quid melius urinæ nimis turbulentæ indicant; siqui-
dem nimiam sanguinis colliquationem arguunt. Sphacelus cerebri
letho viam sternit.

Curatio eò collimare debet, ut luxurians serum eliminetur, su-
pernatans sanguini admisceatur, salia humores colliquantia foras
ejiciantur. Præmissio igitur Enemate, quo educatur crassiorum in-
testinorum saburra quæ massam sanguinatam contaminare posset, Phle-
botomia, si vires id ferant, celebranda venit. In diathesi sanguinis
crassâ, depletis vasis, ille liberius circuitum suum obit, & aucto fer-
mentationis motu, serum partim excutit, partim resorbet; in oppo-
sitâ verò constitutione præsentis tumores aufert, futurosque præca-
vet. Deinde ad Cathartico emetica confugiendum, promptius enim
& tutius, primarum viarum sordes evertunt, totum quàm latè patet

corpus succutiunt, effusum serum è latibulis abigunt, & in proprios alveolos cogunt, sopitos spiritus suscitant, & in universos corporis musculos derivant. Si hæc veternum excutere nequeant, in subsidium vocanda Ptisanna cum Sennâ parata, cujus plures Cyathi in die ægro propinandi sunt ad evacuationem continuandam. Si suppressio urinæ in causâ fuerit, sanguis liberali manu emittendus, & potio purgans cum Manna & Cassiâ, quæ mirum in modum referendis renum obstructionibus conducit, exhibenda. Si adsint Parotidum tumores, non expectanda eorum maturitas, sed statim aperiendi; ne affluxum novæ materiei interim impediunt, aut materiam in se contentam ad sanguinem transmittant, demùm ut detur locus novæ materiæ depositioni. Cùm Diaphoretica indicationes superiùs propositas adimpleant, jure concludimus.

ERGO Lethargo Diaphoretica.

DISPUTATURI.

PROFESSORES REGII.

R. D. Franciscus Chicoyneau,
Cancellarius.
 R. D. Joanes Chastelain, *Decanus.*
 R. D. Joannes Bezac.
 R. D. Petrus Chirac.

PROFESSORES REGII.

R. D. Petrus Magnol.
 R. D. Antonius Deidier.
 R. D. Petrus Rideux.
 R. D. Petrus Chastelain, *Patris*
Coadjutor.

DOCTORES AGGREGATI.

R. D. Henticus Haguenot. R. D. Joannes Henricus Haguenot,
Patris Coadjutor.

DOCTORES ORDINARI.

M. Eustachius Marcot. M. Joannes Astruc. M. Antonius Fizes.

Hanc questionem, Deo auspice, favente virgine Dei-parâ, Præside
 D. D. ANTONIO MAGNOL Professore Regio, propugnabit in
augustissimo Monspeliensis Apollinis fano AUGUSTINUS MOREAU
ex Anglâ apud Pictones, Artium Liberalium magister, & jamdudum
Medicine Studiosus, ab horâ octavâ ad meridiem, Die mensis
Junii 1710.